

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2024 r.,
w sprawie wniosku **D. G.** ,
skazanego za czyn z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 195/20,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K 157/19
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku D. G. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego D. G. z dnia 16 marca 2024 r. o „wyznaczenie radcy prawnego/adwokata z urzędu w celu sporządzenia i przesłania do Sądu Najwyższego wniosku o wznowienie postępowania karnego zgodnie z artykułem 545 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 542 § 1 i 3 k.p.k.”. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że „nie posiada środków, aby wynająć

radcę prawnego/adwokata do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania karnego z wyboru”, a „ujawniły się nowe dowody świadczące o mojej niewinności, a także o nieprawidłowościach w zakresie prowadzenia postępowania karnego”. W uzupełniającym piśmie z dnia 2 kwietnia 2024 r. skazany wskazał, że przedmiotowy wniosek dotyczy wznowienia sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 195/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego D. G. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia, a wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu należało pozostawić bez rozpoznania.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, bezprzedmiotowe jest wyznaczanie skazanemu obrońcy z urzędu, o ile podawane przez niego powody do wznowienia postępowania nie stanowią podstawy do sporządzenia przez tegoż obrońcę takiego wniosku o wznowienie (zob. np. postanowienie SN z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt V KO 100/23).

W przedmiotowej sprawie skazany D. G. w zasadzie nie uzasadnił swojego wniosku wskazując jedynie, że ujawniły się w sprawie nowe dowody, które miały świadczyć o niewinności skazanego i nieprawidłowości procesu karnego, który doprowadził do przypisania mu odpowiedzialności karnej. Skazany nie przedstawił jednak jakichkolwiek okoliczności świadczących o występowaniu w sprawie dowodów na jego korzyść, a tym bardziej argumentów przemawiających za tym, że dowody te miały być „nowe” oraz rzeczywiście świadczące o braku odpowiedzialności karnej skazanego lub uchybieniach Sądu odwoławczego w sprawie. Tymczasem od składającego wniosek o wznowienie postępowania karnego wymaga się podania konkretnych okoliczności przemawiających za zasadnością tego wniosku (zob. np. postanowienie SN z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. akt II KO 59/21).

Należy dodać, że Sąd Najwyższy wielokrotnie badał już kwestię spełnienia wymogów formalnych i merytorycznych wniosków skazanego D. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 195/20, uznając w każdym przypadku ich bezzasadność (zob. postanowienia SN: z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt II KO 44/21; z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 115/21; z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 125/21; z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt II KZ 5/22; z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt II KZ 9/22; z dnia 7 listopada 2023 r., sygn. akt V KO 70/23; z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt V KO 100/23; z dnia 7 marca 2024 r., sygn. akt V KZ 52/23; zarządzenia SN: z dnia 13 października 2022 r. i z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt V KO 81/22).

W świetle wszystkich powyższych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego nie może budzić wątpliwości, że treść wniosku skazanego – zarówno pierwszego z nadesłanych przez niego w przedmiocie wznowienia postępowania pism, jak też kolejnego – uzasadnia decyzję o odmowie jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k., a w konsekwencji również pozostawienie bez rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Aktualna pozostaje wyrażona w przytoczonych rozstrzygnięciach teza, że skazany nie wskazuje żadnych takich okoliczności, które dowodziłyby chociażby prawdopodobieństwa pojawienia się nowych faktów lub dowodów otwierających drogę do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]